

[Hilmar Baunsgaard.]

ringen og alle partier. At det i praksis vil gå sådan, at regeringen vil blive ledende i lovgivningsarbejdet frem til forslagernes forelæggelse på tinge, siger sig selv. Men i selve tingets forretningsorden er det meget væsentligt at opretholde den principielle ligestilling.

Så må jeg måske — jeg håber, formanden tillader mig det — komme med en kommentar i anledning af den bemærkning, hr. Poul Dam gjorde om, at man trak et forslag tilbage, når det ikke var nødvendigt at opretholde det. Af hensyn til offentligheden synes jeg, det ville have været meget interessant at understrege, at det var et forslag, der drejede sig om ekspropriation af jord under helt andre former, end vi hidtil har kendt. Derfor er det en meget interessant udtalelse, at begrundelsen for, at man trak det tilbage, var, at det nu ikke var nødvendigt at opretholde det; så vil også jeg følge interesseret med i fremtidens handlinger og bemærkninger fra de to flertalspartier.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Thestrup): Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til udvalget for forretningsordenen. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om boligbyggeri.

(Lovforslaget (nr. 118) findes i tillæg A. sp. 2383, fremsættelsen i tidenden sp. 1965).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Axel Ivan Pedersen: Det fremsatte forslag til lov om boligbyggeri er ikke alene en konsekvens af boligforliget, men tillige fremsat som følge af en revisionsbestemmelse i den i 1965 vedtagne lov. Af disse to årsager

må, for så vidt indholdet angår, den førstnævnte være den væsentligste, idet to af boligforligets aftaler, gennemførelsen af boligsikringsordningen, rentesikringen og oprettelsen af det sociale byggeris landsbyggefond på afgørende vis kræver ændringer i den hidtil gældende lovgivning på boligbyggeriets område. Jeg er tilfreds med, at boligministeren ved indarbejdelsen af de nødvendige ændringer har benyttet sig af den fremgangsmåde, at han har fremsat et forslag til en helt ny lov, der dels indeholder den lovgivning for dette område, som efter boligforliget er vedtaget, dels indeholder de yderligere konsekvensændringer, der flyder heraf. Det fremsatte lovforslag skulle derfor ikke give anledning til den store debat. Jeg har i øvrigt indtrykket af, at boligspørgsmålene ikke nu længere påkalder den store interesse i befolkningen, og jeg skal for mit vedkommende gerne bidrage til, at vi ikke oven på gårsdagens anstrengelser skal optage mer af folketingets kostbare tid end højest nødvendigt, så meget desto mindre som vi i socialdemokratiet kan tilslutte os de principielle synspunkter, der er grundlaget for lovforslaget, men nok ønsker at se nærmere på visse enkeltheder i boligudvalget.

På denne baggrund skal jeg nøjes med at pege på nogle af de nydannelser, der findes i lovforslaget. Under indtrykket af de bestræbelser, der udfoldes for at skabe en rummelig familiebolig, er arealgrænsen på 110 m² hævet til 130 m², og under indtryk af nødvendigheden af gennemrationalisering af byggeriet for at nå frem til de lavest mulige byggeomkostninger vil der blive taget et særligt hensyn hertil. Dette indebærer dog ikke, at traditionelle byggemetoder udelukkes; blot må man også på dette område søge at fremme produktivitetsforøgende metoder. Spørgsmålet om beboerindskuddets størrelse har været stærkt fremme i de senere års debatter, og de stigende byggeomkostninger i forbindelse med den i sin tid vedtagne overgang fra netto- til bruttoprincip ved beregningen af beboerindskud har — foruden at volde visse vanskeligheder med hensyn til beregningen af disse indskuds størrelse — forøget dem væsentligt, og ministeren har derfor foreslået at vende tilbage til det gamle nettoprincip, et forslag, der må hilses med tilfredshed, da det betyder